

ziare.com

Cum ar putea arăta Europa în următorii ani, după invazia Rusiei în Ucraina. Riscurile adevărate...

Victor Serban

23-29 minutes

Invazia rusă a Ucrainei este o criză existențială și o provocare directă la adresa ordinii internaționale. În joc nu este doar [Ucraina](#), ci și viitorul securității europene.

Iar rezultatul războiului va avea consecințe profunde pe termen mediu și lung pentru teatrele regionale din Europa, rolul Uniunii Europene și al [NATO](#), precum și pentru viitorul angajamentului Statelor Unite în securitatea europeană.

Cu siguranță, războiul Rusiei în Ucraina a produs un șoc strategic pentru NATO, dar a servit și ca moment de clarificare și de recunoaștere a faptului că alianța transatlantică se va afla într-un ciclu din ce în ce mai adânc de confruntare cu [Rusia](#) în viitorul previzibil, indiferent de rezultatele imediate din Ucraina.

Atâta timp cât președintele [Vladimir Putin](#) domnește la Kremlin, Rusia va fi cea mai mare amenințare pentru Occident și pentru ordinea globală.

[Fii la curent cu cele mai noi informații LIVE despre războiul din Ucraina](#)

Un alt factor este ascensiunea Chinei ca actor potențial în

securitatea europeană. Apelul lui Putin către conducerea chineză pentru ajutor militar și evoluția ambiguă a declarațiilor chineze despre război evidențiază rolul crucial jucat de factorii de decizie de la Beijing.

Războiul ar putea consolida o alianță militară chino-rusă sau ar putea determina intervenția chineză pentru a face presiuni asupra Rusiei să accepte încheierea negociată a războiului. Oricare rezultat ar schimba jocul pentru securitatea europeană.

Totuși, din criză vine oportunitatea. Așa cum distrugerea din cel de-Al Doilea Război Mondial a deschis calea către o renaștere a Europei, șocul invaziei ruse a Ucrainei oferă posibilitatea de a revitaliza ordinea europeană și de a schimba tiparul de confruntare cu Rusia de la sfârșitul Războiului Rece.

Deși rezultatul războiului este necunoscut, concluzia este că politica [SUA](#) și a aliaților în general ar trebui să folosească criza din Ucraina pentru a asigura o alianță transatlantică revitalizată și mai sigură. Orice alte scenarii vor duce în cele din urmă la o alianță fracturată, slăbită și mai nesigură, care este mai puțin capabilă să gestioneze provocările pe termen lung, inclusiv privind [China](#).

Oferirea Ucrainei a unei asistenței minime de securitate, necesară pentru a se apăra fără a risca o escaladare ipotetică cu Rusia – care este politica actuală – nu va avea ca rezultat o Europă sau o alianță transatlantică mai stabilă și mai sigură. O politică condusă de un obiectiv de victorie pentru Ucraina, totuși, va necesita hotărâre, claritate de viziune și, mai ales, concentrare strategică, în același timp în care alianța răspunde la realitățile de zi cu zi ale războiului.

Așa cum războiul a dezvăluit lacune în capacitățile militare ruse,

a arătat, de asemenea, că instituțiile multilaterale din centrul alianței – NATO și UE – nu au fost construite pentru răspunsul la criză. Asta înseamnă că, pe termen mediu (trei până la șapte ani), Europa va trebui să dezvolte mecanisme mai agile, capabile să răspundă rapid amenințărilor de securitate, ceea ce poate duce la abordări regionale diferite în funcție de nivelurile de amenințare; blocul va trebui să alinieze o politică comună de securitate și apărare complementară NATO;

Germania va trebui să se asigure că actuala schimbare strategică a politicii externe și de apărare se menține și că își asumă rolul de actor strategic cheie în Europa; iar Regatul Unit va trebui să fie mai profund integrat în infrastructura de securitate a Europei, în ciuda realității pe termen lung a [Brexit](#)-ului, potrivit unei [analize CEPA](#).

Diferite scenarii, diferite căi pentru viitor

[Viitorul](#) Europei depinde de faptul dacă președintele rus Vladimir Putin este capabil să-și atingă toate, unele sau niciunul dintre obiectivele sale în Ucraina. În egală măsură, viabilitatea unei identități europene comune, a normelor și a valorilor democratice și a unei ordini de securitate continentale va fi dovedită – sau infirmată – de eficacitatea răspunsului Occidentului la cea mai gravă încălcare a ordinii internaționale de când [Coreea de Nord](#) a invadat Sudul, cu mai mult de șapte decenii în urmă.

Șapte scenarii potențiale și implicații pentru securitatea europeană pe termen mediu includ (de la cel mai rău la cel mai bun):

1. Război european mai larg Disponibilitatea lui Putin de a escalada conflictul din Ucraina crește semnificativ potențialul de

conflict între Rusia și NATO. Asta cuprinde o gamă largă de posibilități: de la încălcări la nivel relativ scăzut în și în jurul membrilor NATO din prima linie (state baltice, [Polonia](#), România, Bulgaria, [Turcia](#), [Norvegia](#)) până la un război european major și posibil chiar transcontinental care implică nu numai armament convențional, dar și arme chimice, biologice și nucleare.

În cele mai drastice scenarii, conflictul dintre Rusia și Occident ar fi existențial. Nu ar avea niciun rost să speculăm despre viitorul Europei până când acest lucru nu va fi rezolvat într-o formă sau alta – fie cu o înfrângere decisivă a Rusiei lui Putin, cu prăbușirea Occidentului condus de SUA (și a reglementării post-Război Rece), un fel de reglementare negociată potrivit lalta 1945 (sau posibil armistițiul coreean din 1953) sau un armaghedon nuclear.

2. Rusia câștigă În acest scenariu, rezistența armată ucraineană este învinsă decisiv, iar la Kiev este instituit un guvern marionetă rus. Ucraina își păstrează independența nominală, dar se supune decretului politic și economic al Moscovei, în timp ce se alătură structurilor conduse de ruși, cum ar fi Organizația Tratatului de Securitate Colectivă. Europa are să fie din nou împărțită în două tabere armate, ca în apogeul Războiului Rece.

Achiziția de facto a Ucrainei de către Rusia ar avea un efect de mustrare asupra altor republici ex-sovietice. Ar exista repercusiuni directe de securitate pentru statele membre NATO din prima linie, cum ar fi Polonia, România și Bulgaria, iar cele trei state baltice ar fi deosebit de vulnerabile.

3. Un război de uzură În acest scenariu, războiul în forma sa actuală ar dura ani de zile, fiecare parte având victorii și înfrângeri pe parcurs, dar nicio victorie decisivă pentru niciuna

dintre părți. Rezultatul ar fi o stare aproape perpetuă de conflict pe continent, cu amenințarea constantă a unei escaladări. Pierderile de ambele părți ar continua să crească.

Occidentul va continua să ofere sprijin Kievului, dar statutul Ucrainei și legăturile sale cu instituțiile occidentale ar rămâne nerezolvate. Între timp, presiunea internă asupra Kremlinului ar crește, similar cu ceea ce a experimentat Uniunea Sovietică în timpul lungului său război din [Afganistan](#), riscând destabilizarea în interiorul Rusiei.

4. Impas/conflict la nivel scăzut Acest scenariu ar fi în esență o continuare a status quo-ului de dinainte de invazia rusă din 2022. Putin revendică „victoria”; el retrage trupele din cea mai mare parte a Ucrainei, dar întărește poziția Rusiei în [Crimeea](#) și regiunile Donețk (DNR) și [Lugansk](#) (LNR). Continuă luptele sporadice, similare cu cele din perioada 2015-2021. Principalul pericol în acest scenariu este „clătirea și repetarea” – o întoarcere la mulțumirea și indiferența care au caracterizat atitudinile europene față de Ucraina în ultimii ani.

Eșecurile de bază ale guvernării în Ucraina ar rămâne nerezolvate. Ar exista o pauză, nu un sfârșit, pentru încercările rusești de a domina (sau de a perturba) o mare parte din Europa de Est. Și o mulțime de posibilități pentru un conflict reînnoit pe linie.

5. O Ucraina divizată Rusia anexează restul regiunilor Donețk și Lugansk, construind un pod terestru către Crimeea. S-ar putea chiar să excludă Ucraina de la Marea Neagră prin preluarea Odesei, deși la acest moment acest scenariu pare puțin probabil. Ucraina își va păstra independența suverană și se va apropia de Occident. Consecințele pentru Europa ar fi similare cu scenariul doi în care continentul ar fi divizat, doar

linia ar fi mai spre est. În acest scenariu, statele baltice ar rămâne în structurile de securitate și economice occidentale, la fel ca Bulgaria și România (și Turcia în cadrul NATO). Acest rezultat, totuși, nu este durabil. [Moscova](#) nu și-ar relaxa eforturile de a subjuga – direct sau indirect – acele părți ale Ucrainei aflate în afara sferei sale de influență, încercând în același timp să-și extindă mandatul la statele baltice, Moldova, [Georgia](#) și statele din Balcani.

6. (Aproape) toată lumea este câștigătoare În acest scenariu, Rusia se retrage din cea mai mare parte a Ucrainei, inclusiv Donețk și Lugansk, dar păstrează Crimeea. Există un nou tratat internațional care consacră suveranitatea ucraineană și oficializează acordul asupra problemelor teritoriale, de securitate și politice majore. În Rusia, Putin părăsește mandatul, dând loc unei conduceri (oarecum) mai liberale și unui proces de democratizare reînnoit, chiar dacă imperfect.

Președintele Alexandr Lukașenko este înlăturat în Belarus, iar începuturile unei democrații în curs de dezvoltare și fragile apar acolo. În ciuda acestor tendințe favorabile, o „singură Europă” ar rămâne puțin probabilă. Deși prestigiul UE și NATO ar fi sporit, Europa ar fi un continent „cu mai multe viteze” – divers din punct de vedere politic, economic, social și cultural. În mod esențial, totuși, aceste diferențe ar fi gestionabile și riscul unui conflict în interiorul Europei ar fi redus.

7. Ucraina câștigă Rusia este nevoită să-și retragă forțele din Ucraina, cu excepția DNR și LNR (Donețk și Lugansk) care își păstrează – deocamdată – fosta „independență”. Ucraina gravitează spre Europa și, în timp, obține statutul de membru UE sau de candidat. Aderarea la NATO rămâne o posibilitate teoretică, dar îndepărtată. Influența UE și NATO se extinde nu numai în Ucraina, ci și în alte republici ex-sovietice – Moldova și

chiar Belarus. Moscova își pierde influența în Balcani în urma înfrângerii lui Putin. Și în Asia Centrală, China își traduce puterea economică în creștere în forță geopolitică pe cheltuiala Rusiei.

Provocări critice, dar și oportunități

Războiul Rusiei împotriva Ucrainei marchează un punct de inflexiune în istoria europeană cu o semnificație mai mare decât orice moment de la căderea Zidului Berlinului în 1989 și, probabil, mai înapoi până la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial. Dacă SUA și Europa eșuează în acest test fundamental al hotărârii lor, am vorbi despre sfârșitul unui „Vest” unitar. În schimb, dacă actualul consens transatlantic se menține și reușește să neutralizeze amenințarea pe care o reprezintă Rusia lui Putin și, cel mai important, se asigură că Ucraina câștigă războiul, ideea de Occident și legitimitate a valorilor, a normelor și a instituțiilor sale ar fi consolidată pe o perioadă lungă.

În orice scenariu plauzibil, Europa și SUA vor trebui să-și regândească fundamental abordarea față de Rusia, atât în sfera economică/diplomatică, cât și în cea militară, pentru a descuraja agresiunile ulterioare și pentru a limita influența Moscovei.

Kremlinul a dezvăluit naivitatea strategiilor anterioare față de Rusia, inclusiv „Wandel durch Handel” (schimbarea prin comerț) a Germaniei și convingerea administrației Biden că Rusia ar putea fi neutralizată. Occidentul are nevoie de o nouă strategie: pregătirea pentru ceea ce ar putea fi o confruntare strategică care ar putea dura decenii. Acest lucru va necesita o aliniere serioasă între SUA și Europa asupra principalelor componente ale unei viitoare agende Rusia-Vest; limitele ireductibile ale angajamentului; și rampele de ieșire, dacă

există, pentru Kremlin. De bază pentru asta va fi combinația de instrumente militare, economice și diplomatice pentru a limita ambițiile Kremlinului și pentru a preveni agresiunile ulterioare. Componentele politice/economice ale unei astfel de abordări vor include:

Războiul economic: Războiul din Ucraina a determinat utilizarea fără precedent a măsurilor economice coercitive de către Occident, inclusiv înghețarea rezervelor băncii centrale ruse și un boicot amplu comercial și investițional. Acest lucru a avut un impact paralizant asupra economiei ruse, deși momentan fără impactul politic dorit. În lunile și anii următori, Europa și SUA vor trebui să stabilească regulile care reglementează desfășurarea acestui nou arsenal financiar în viitor; cadrul instituțional pentru coordonarea și implementarea acestora; și modul în care acestea vor fi impuse sau ridicate pentru a fi calibrate în funcție de obiective politice specifice.

Securitatea energetică: Dependența Europei de energia rusă este de multă vreme o vulnerabilitate. Progresul limitat prin intermediul politicii energetice și a concurenței a UE a fost contracarat de proiectele emblematiche de infrastructură susținute de Kremlin (conductele NordStream) și de pași greșiți din partea guvernelor naționale, cum ar fi îndepărtarea Germaniei de energia nucleară. Războiul din Ucraina a provocat o schimbare bruscă, cu întârziere, UE anunțând planuri de a face Europa independentă de energia rusă „cu mult înainte de 2030”. Această revoluție energetică va include diversificarea importurilor și extinderea considerabilă a utilizării energiei regenerabile: acestea sunt ambiții potențial contradictorii. În cel mai bun caz, această politică va fi perturbatoare, costisitoare și va implica alegeri politice clare. Aceste costuri și dileme semnificative nu au fost încă articulate de factorii de decizie.

Combaterea corupției: Rusia a folosit corupția strategică ca instrument de geopolitică, desfășurând bogăția clasei sale internaționale de oligarhi pentru a contribui la eforturile care subminează sistemele democratice din țările-țintă. Având în vedere această amenințare la adresa intereselor naționale din cauza corupției strategice și a finanțării ilicite, este important ca țările și administrațiile locale – în special în SUA, [Marea Britanie](#) și UE, unde are loc o mare parte din această spălare – să adopte un front unit.

Ideologie și informație: În ultimii 20 de ani, Putin a investit mult în promovarea ideologiilor iliberale. Acestea răsună cu diverse poziții politice în Occident, inclusiv cu antiamericanismul de stânga dură (în special în Franța și Germania), precum și cu tradiționaliștii și etnonaționaliștii din dreapta spectrului politic (din nou în Franța și Germania, dar și în Italia și SUA). În ciuda obiectivului declarat al Kremlinului de „denazificare” în Ucraina, Rusia a oferit sprijin informațional și de alt tip pentru astfel de mișcări de extremă dreaptă mai îndepărtate. Cu toate acestea, atacul asupra Ucrainei a dezvăluit și slăbiciunea aparatului de dezinformare al Rusiei. Narațiunile de la Kremlin au avut un impact minim în țările occidentale. Acest lucru ar trebui să provoace o reflecție profundă în Occident cu privire la cea mai bună abordare pentru combaterea dezinformării: de ce a reușit Rusia în trecut, dar a eșuat acum?

Coeziunea Alianței: Pe măsură ce criza actuală devine mai puțin urgentă, dezacordurile politice cu privire la probleme precum reglementarea datelor și a tehnologiei, politica energetică și schimbările climatice amenință să revigoreze diviziunile transatlantice. SUA și Europa vor trebui să atenueze sau să limiteze aceste dezacorduri pentru a păstra un front comun în materie de securitate, deși acest lucru este mai ușor

de spus decât de făcut.

În ciuda nevoii de a limita și descuraja agresiunea, Rusia este prea mare și prea importantă pur și simplu pentru a o ignora. Dialogul de fond asupra problemelor critice va include: Arctica și stabilitatea nucleară.

O eră de confruntare susținută cu Rusia – sau un mediu de securitate condiționat de prăbușirea dezordonată a regimului Putin – va determina NATO să-și regândească strategia, postura și prezența pe termen lung.

Războiul din Ucraina a concentrat forțele și echipamentele convenționale rusești în zona operațională europeană. Deși pierderile din Ucraina vor șterge probabil dorința Kremlinului pentru alte operațiuni militare pe termen scurt, Putin a demonstrat un apetit descurajator pentru risc și dorința de a acționa. Țintele imediate ale unei posibile noi agresiuni sunt Georgia și Moldova, urmate de statele baltice și Polonia și, într-o măsură mai mică, Finlanda, Suedia, România și Bulgaria.

În acest mediu de amenințări sporite, va fi o nevoie și mai mare de descurajare și reasigurare sporite. Rezultatul imediat al războiului este acela de a îngropa ipotezele și angajamentele Actului NATO-Rusia din 1997, care a restrâns poziția forțelor de est a NATO. Acest lucru va permite o trecere de la descurajare prin pedeapsă (adică forțe de declanșare ușor furnizate) către descurajare prin negare. Acest lucru va aduce schimbări în postura și capacitățile aliate în Europa, care ar putea include stabilirea unei prezențe permanente, pe termen lung, de-a lungul întregului flanc estic al NATO, de la Marea Baltică până la Marea Mediterană.

Cooperare NATO-UE

Odinioară luată în derândere, UE s-a dovedit a fi un actor important de politică externă. Declarația recentă de la Versailles, în care liderii UE și-au anunțat intenția de a se înarma în mod colectiv și de a deveni autonomi în domeniul alimentației, energiei și hardware-ului militar, semnaleză o schimbare în gândirea despre rolul UE în lume. În același timp, mandatul NATO de multă vreme neglijat de apărare teritorială este acum din nou o prioritate. Bunăvoința abundă, dar urmează multă muncă în vederea stabilirii modului în care cele două organisme internaționale cooperează și se completează reciproc.

UE va trebui să-și revizuiască regula potrivit căreia deciziile privind politica externă și de securitate comună trebuie luate în unanimitate, supunând deciziile dreptului de veto al oricărei țări.

Având în vedere eșecurile sale militare din Ucraina, Rusia va amplifica probabil războiul politic și amenințările hibride sub pragul din Europa de Est. Datorită coeziunii sale tot mai mari ca actor geopolitic, UE va juca un rol mult mai activ în contracararea acestor amenințări, deschizând calea pentru o diviziune mai pragmatică a muncii cu NATO. UE va trebui, de asemenea, să ia măsuri pentru a construi o cultură de securitate coerentă și eficientă pe probleme, de la evaluările amenințărilor la mobilitatea militară. În același timp, SUA ar putea lua în considerare reangajarea și reinvestirea în mai multe inițiative educaționale, informaționale, media și culturale în Europa de Est.

Pe termen scurt și mediu, însă, securitatea europeană se va baza în mare măsură pe conducerea SUA și pe capacitățile militare. Ambițiile UE pentru „autonomie strategică” s-au confruntat cu o verificare a realității în Ucraina.

Viitorul extinderii UE și NATO

După invazia Ucrainei de către Rusia, valoarea de a face parte din NATO și UE a devenit clară. Îngrijorările anterioare că NATO era învechită sau că proiectul european și-a pierdut atractivitatea au fost atenuate semnificativ. În rândul națiunilor membre, va exista o dorință sporită de a revigora aceste instituții. În același timp, sentimentele de abandon și resentimente față de NATO pot persista în Ucraina. Cu toate acestea, în funcție de rezultatul războiului, nevoia de garanții dure de securitate poate depăși în cele din urmă aceste noțiuni. În perioada de după războiul din Ucraina, NATO își va păstra probabil politica ușilor deschise, menținând posibilitatea unei viitoare extinderi. Acest principiu nu numai că este consacrat în Tratatul de la [Washington](#), dar este și esențial pentru stimularea promovării și modernizării democrației în Europa, în fața autoritarismului în creștere din Rusia și China. Un proces formal de aderare rapid pentru Finlanda și Suedia, însoțit de garanții clare de securitate pentru perioada intermediară, va spori credibilitatea alianței.

Echilibrarea Rusiei și Chinei

În cele din urmă, înțelegerea provocărilor duble ale Rusiei și Chinei și prioritizarea acestora va fi vitală pentru alianța transatlantică. China oferă cea mai mare provocare externă pe termen lung pentru democrațiile avansate. Cu toate acestea, desfășurarea forțelor militare de către Rusia o face mai mult o amenințare imediată la adresa intereselor occidentale și a ordinii liberale. Europa și SUA se confruntă împreună cu aceste provocări, dar în grade diferite. Europa are nevoie de SUA să se apere de agresiunea militară rusă și să ofere garanția de securitate și umbrela nucleară a arhitecturii Războiului Rece, oferite de angajamentele sale la articolul.

În același timp, SUA au nevoie de Europa în competiția globală cu China. SUA și Europa împărtășesc interese puternice în multe dintre problemele care definesc competiția strategică a SUA cu China, inclusiv sănătatea globală, tehnologia, drepturile omului, democrația și comerțul. La un loc, SUA și UE reprezintă 42,1% din PIB-ul global, în timp ce China reprezintă doar 16,3%. 10 UE împreună și SUA sunt, de asemenea, cei mai mari doi parteneri comerciali ai Chinei. 11 China reprezintă în mod evident o provocare strategică și normativă pe termen lung pentru SUA și Europa. Dar o abordare unidimensională contradictorie față de Beijing în fiecare domeniu al politicii externe și comerciale este contraproductiv. În schimb, SUA și Europa trebuie să își respecte angajamentul declarat de a echilibra cooperarea, competiția și constrângerile în relațiile cu China.

O Europă mai sigură începe în Ucraina

Capacitatea alianței transatlantice de a face față provocărilor evidențiate mai sus pe termen mediu depinde de realitatea pe termen scurt din Ucraina. Criza actuală se poate preta unei revitalizări a unității și a coeziunii în alianța transatlantică, în timp ce se vindecă numeroasele răni autoprovocate (de exemplu, Brexit) care au împiedicat capacitatea Europei de a acționa strategic. O ordine europeană mai sigură și mai stabilă – și, prin urmare, SUA mai sigure și mai agile – începe cu o viziune pentru victoria finală a Ucrainei asupra Rusiei în război. Această viziune strategică ar trebui să conducă astăzi politica SUA, NATO și europeană mai largă, subliniază experții CEPA.

Pe termen imediat, o viziune strategică pentru victorie înseamnă creșterea urgentă a oricărei asistențe militare necesare prin

Înarmarea Ucrainei cu armele și sistemele de care are nevoie nu doar pentru a se apăra, ci și pentru a lansa contraofensive eficiente, protejând în același timp civilii. Înseamnă creșterea sancțiunilor economice asupra Rusiei, în special în sectorul energetic unde Europa a fost deosebit de ezitant, chiar dacă durerea imediată a unor astfel de acțiuni ar fi mai mare pentru Rusia decât pentru Europa. Înseamnă, de asemenea, desfășurarea de instrumente neconvenționale în domeniul cibernetic și al informației pentru a perturba capacitățile Kremlinului și controlul acestuia asupra poporului rus.

Înfrângerea Rusiei în fața Ucrainei ar putea submina relația sa cu China. Țările din imediata vecinătate a Rusiei nu ar mai vedea Moscova ca pe o mare putere, precum și alte țări prietene din Orientul Mijlociu. Implicațiile pentru propriile rezultate interne ale Rusiei ar fi, de asemenea, grave. Pentru Europa, înfrângerea Rusiei în Ucraina va duce probabil la o mai mare încredere, cooperare și relații mai echilibrate între SUA și Europa, pe măsură ce mai multe țări europene investesc în propria lor apărare – vechile linii Est-Vest ar deveni mai puțin semnificative. Fără îndoială, China va rămâne cea mai importantă provocare pe termen lung, dar Europa și SUA ar fi mai bine echipate și mai încrezătoare în gestionarea echilibrului de cooperare și confruntare cu aceasta.

Pe termen mediu, înfrângerea Rusiei în Ucraina nu ar elimina fricțiunile politice europene interne, inclusiv cele dintre Ungaria și UE, repercusiunile continue ale Brexitului și îndoielile cu privire la rolul de lider al Germaniei. Dar o victorie clară pentru Kiev ar genera probabil o bunăvoință mai mare față de compromisuri care erau de neimaginat înainte. Desigur, instituțiile multilaterale, în special NATO și UE, ar trebui să abordeze în mod direct domeniile esențiale subliniate aici,

construind în același timp capacități mai agile de răspuns la criză. Dar aceste provocări ar fi mai ușor de depășit în urma victoriei.

Citeste si:

Neutralitatea de lungă durată a Suediei și Finlandei a fost abandonată atunci când ambele state au depus cereri oficiale pentru integrare în NATO. Dar se confruntă cu un obstacol neașteptat...

Forțele ruse au înregistrat câștiguri constante și progresive în luptele grele din estul Ucrainei în ultimele câteva zile, deși apărarea ucraineană rămâne eficientă, anunță experți...